

la fa el Consell després de discutir i sospesar fins a l'extrem totes les possibilitats favorables a l'interessat i que la més petita probabilitat en favor d'aquest últim fa decantar les decisions en profit seu abans que tenir la més petita recança de perjudicar-lo. Vegeu per què cal que les sollicituds d'admissió siguin avalades per una severa autocrítica, garantia màxima per a l'interessat en l'acte de prendre decisions definitives per a ell.

La nostra Mutual és una garantia per la malaltia i per l'invalidesa subsegüent sobrevingudes ja dintre de la Mutual. No perdeu de vista això i treieu del vostre cap i del cap dels vostres amics la creença que la nostra volguda associació és una obra de beneficència, un segur de vellesa o un segur de clientela.

No pot ésser una obra de beneficència, perquè en principi no és aquest l'esperit que la formà, ni els seus components tenen per què acollir-se a una cosa de què la majoria no tenen necessitat.

Altres institucions i altres camins són els que han de seguir-se per a fer una acció purament benèfica, no cooperativa. Cap de nosaltres pot defugir la possibilitat de sentir la necessitat d'ésser socorregut en moment d'apurament. Mes la Mutual és precisament fundada per evitar en el possible tal cosa, mentre i tant els qui la componen estan en condicions de prevenir-ho. Podem dir, en termes generals, que la finalitat de la Mutual és evitar el tenir de recórrer a la beneficència, si pot ésser, d'una manera absoluta.

Fóra, doncs, mixtificar-la, la nostra entitat, si per complacences, toleràncies mal enteses o falsa companyonia, donéssim lloc a l'entrada a la Mutual d'individus que orgànicament no estessin en condicions de formar-ne part. Es en aquest sentit que ha de interpretar-se l'acord de l'Assemblea del Sindicat de fer obligatori l'ésser almenys d'un Grup d'Invalidesa a aquells que sollicitin l'entrada al Sindicat de Metges de Catalunya. Això és, ha de formar part d'un Grup de Invalidesa almenys, si té condicions per a ser-ho, no d'una manera forçosa, perquè aleshores, el primer Grup de Invalidesa es transformaria automàticament en un asil d'invàlids a raó de 150 pessetes mesals, çò

que no és tan senzill d'aguantar com sembla a primera vista.

La Mutual Mèdica no és tampoc un segur per a la vellesa.

Totes aquelles dolences, tors aquells trastorns òrgano-funcionals que acompanyen la senectud, més ben dit, que determinen la senectud, no poden ni han d'ésser motiu de pensió, perquè la Mutual no està calculada per a cobrir çò que no és ni ha estat mai un risc, sinó una cosa fatal.

L'home pot estar malalt o pot no estar malalt quasi mai. En el primer cas, rep l'ajut dels que estan bons i, quan està bo, ajuda els altres. En el segon cas, ajuda els altres quasi sempre o sempre, sense que retornin a ell aquells cabals que ha anat donant en benefici dels que tenen la dissort de perdre la salut per un període de temps més o menys llarg.

El que fatalment és inevitable a l'home que no es mor, és fer-se vell. Aquesta perogrullada ha estat oblidada massa sovint en formar, constituir i endegar la nostra Mutual. Si nosaltres havem de sostenir els invàlids vells amb pensions que varien entre 150, 300, 450, 600 i 750 pessetes al mes, és segur que a no tardar ens trobarem amb una quantitat de socis vells que tindran dret a aquell socors. I de fet, l'Associació esdevindrà un segur de vellesa. No és discutible l'avantatge de què fos així, si així pogués ésser. Mes dissortadament les quantitats que nosaltres paguem i les màximes quotes que estan previstes no són bastants per a cobrir semblants despeses, i ens trobariem aleshores amb dificultats greus per a complir la nostra missió.

I tampoc no és, la nostra Mutual, un segur de clientela.

Repetidament es dona el cas que un associat no es determina a escollir el moment de donar-se d'alta.

Es un convalescent de tifoidea, d'una fractura, qual membre no ha adquirit encara tota l'amplitud de moviments; d'un procés pulmonar no específic, però que ha deixat una petita disnea